

Statsrevisionen imøde i Udvalgets Betænkning, saa skulde jeg ganske vist ogsaa have behandlet Spørgsmaalet om Betænkningen paa en ganske anden Maade, end det stete; men oven paa en Betænkning som den, der foreligger, tager den ærede Ordførers Høflighed sig noget paa-faldende ud. Man kommer i nogen Forlegenhed med, hvad man egentlig skal holde sig til, enten til de Bemærkninger, som vare gaaede forud, og som stode at læse for hele Verden i Betænkningen, eller til de velvillige Ytringer, som nu komme bagester. Man kan da ikke let undgaa at opkaste det Spørgsmaal, hvilken af disse Udtalelser er egentlig bedst ment? Er det den sidste, hvorfor er da den første fremkommet, og er det den første, hvorledes skal man da opfatte den sidste? Den ærede Ordfører tog sig derpaa for at gennemgaa, hvad jeg i Saar havde sagt angaaende de Berigtigelses, der vare givne til Statsrevisionens Betænkning, og fulgte, hvad jeg havde sagt, Punkt for Punkt, indtil den høitæredede Formand blandede sig i Sagen. Da dette er stet, kan det selvfølgelig ikke blive mig tilstødet at følge det ærede Medlem, og jeg vil derfor til-lade mig at fremsætte et Forslag, hvorved man paa en anden Maade sættes i Stand til at følge Sagen videre. Det er jo paa en Gjemmem-læsning af Aktstykkerne, at det kommer an, naar man vil dømme i denne Sag. Vil da Udvalgets ærede Formand ikke lade disse Aktstykker trykke som Bilag til Udvalgets Betænkning, thi saa vil Enhver deri formentlig faae Midler i Hænde til at gjøre sig bekendt med Kilderne til det, der er fremkommet, haabe fra den ene og den anden Side, og selv kunne dømme i Sagen. Jeg veed efter Omstændighederne ikke at fremsætte noget bedre Forslag for at komme til Ende med Striden mellem den ærede Ordfører og mig. Tilladt maa det dog være at berøre Hovedpunktet i de Berigtigelses, som i Betænkningen ere gjorte til Statsrevisionens Fremstilling, den nemlig, som angaar Formandens Ytring, at Lønner altid var antaget ved hans personlige Nærværelse. Jeg vil da gjøre opmærksom paa, at det glædede mig meget i Dag at høre, at den ærede Ordfører var kommen til Erkjendelse af, at de Ytringer, som her citeres, dog ikke maatte være at forstaa albeles bogstavelig, og for at udbyøve Forskjellen mellem disse Ytringer og det kort efter følgende Citat gav den ærede Ordfører af sit Eget en Skildring af, hvorledes Sagen i det Enkelte var gaaet til. Ærede Medlemmer ville jo, hvis den Opfordring, jeg har tilladt mig at rette til Udvalgets Formand, bliver tagen til Følge, faae Leilighed til at sammenligne denne Skildring med, hvad der staar i Akterne, og da ville De se, hvad der deraf er den ærede Ordførers, og hvad der er Akternes Fremstilling, saa kan man jo dømme. Indlysende er det, at den Forskjel, som træder frem i Betænkningen med Hensyn til Udvalgets Op-

fattelse Pag. 6 og Pag. 8, er albeles gennemgribende. Pag. 6 er Betænkningens fuldstændig uenig med Statsrevisionen baade i Opfattelsen af vigtige Enkeltheder og i selve det Hovedpunkt, om der overhovedet har fundet nogen Uorden Sted, thi fastholder man den Sætnings Rigtighed, at Formanden for Besigtelseskommissionen altid har været tilstede, og at Lønneret er blevet besigtet og antaget i hans Nærværelse, saa falder hele Sagen sammen og bliver til Intet. Men medens dette er Udvalgets Stilling til Pag. 6 i Betænkningen, saa anerkjendes det jo Pag. 8, at det synes bevist, at Formændene i Besigtelseskommissionerne jævnlig ere gaaede deres Vej, og man kommer endog til Spørgsmaalet om Madskurven og gaar ind paa det med. Dernæst kommer Udvalget i Slutningen til at fremsætte en Sætning, som efter hvad der igaar er oplyst, egentlig skulde staa noget høiere oppe paa Siden, i hvilken det ærede Udvalg udtaler som noget Selvsjælgeligt en høi Grad af Misbilligelse over de stedbundne Uordener, Noget, man ikke let skulde ane, naar man har læst, hvad der gaar i Forveien. — Jeg skal ikke videre forfølge Spørgsmaalet om Akternes Oprindelse, Klagens Indgivelse osv., men overlade dette til de to kompetente Dommere, den ærede Ordfører og den ærede forhenværende Folkethingsmand, der har sat Sagen i Bevægelse, jeg er overbevist om, at naar de fortsætte Striden, vil Sagen nok klare sig. — Hvad de 4½ pCt. angaar, da forsøgte den ærede Ordfører at fremsætte nogle morsomme Indfald i den Retning, og jeg indrømmer villig, at det var meget godt gjort med det Talent, som man veed, at man ved saadanne Leiligheder altid vil finde hos den ærede Ordfører, vi kjende jo hinanden fra gammel Tid af, men jeg vil dog bede, at man ikke derfor glemmer, at der er en alvorlig Betydning i disse 4½ pCt., thi dengang den store Sag om Mangle af de 10,000 Ldr Kul kom frem, oplyste man, at naar Marinen fik 6 pCt. for Svind, vilde man for edig Tid være sikret mod den Slags Underbalance, thi 6 pCt. var omtrent 1900 Ldr. om Aaret, og man antog, at den Underbalance, man nu havde faaet, var kommen tilstede i Løbet af 5 Aar, og naar man nu fik disse 1900 Ldr. om Aaret, saa kunde man omtrent komme til en Balance, selv om det ikke gik bedre end nu. Det var Verftscheferen, der fremsatte det Forslag, jeg skal ikke videre kommentere det, men blot bemærke, at Ministeriet ubetinget afsøiste enhver Tanke derom. Naar nu dette foreligger, er det ikke ganske heldigt at omtale Bortbeholdelsen af 4½ pCt. paa den Maade, som stet er i Betænkningen. Det ærede Medlem for 10de Kred (Vesjen), der talte saa overordentlig varmt i denne Sag og var dybt indigneret over alle de Smaaligheder, man kom frem med, — det var desuden en gammel Historie, sagde han — morede sig især over, at de 13½ Favne Brænde kom igjen i en hel Nærskæfte. Det er